

[Statsministeren]

humanitære problemer verden over. Jeg sagde: det drejer sig også om bådflygtningene fra Vietnam, men ikke alene om dem. Deres problem er alvorligt og stort, men talmæssigt udgør de dog mindre end 10 pct. af det samlede antal flygtninge, som FN's flygtningehøjkommissær har ansvaret for.

Jeg sagde også, at vores faste kvota på 500 pladser for 1979 endnu ikke er opbrugt, og at vi har lovet højkommissæren at forøge denne, så snart han anmoder om det. Det skal forstås på den måde, at vi er villige til at tage dette spørgsmål op, så snart der fra højkommissærens side, dvs. fra hr. Hartlings side, måtte være ønske om det. Vi drøftede det, da hr. Hartling for nylig var i Danmark, men han skønnede altså, at Danmark allerede nu yder store bidrag både på den ene og den anden måde til den humanitære hjælp og til flygtningehjælpen. Jeg kan f. eks. sige, at de nordiske lande i fællesskab betaler 20 pct., ikke af alle flygtningeomkostninger, men af selve det apparat, som FN's højkommissær råder over. Der er nok noget symbolsk i det tal, også noget konkret i det tal, et udtryk for, at vi nærmest er et eksempel til efterfølgelse. Alligevel kan det være nødvendigt at gå længere, og jeg tror nok, at vi med det tilsagn, som vi har givet højkommissæren, vil kunne vende tilbage til dette spørgsmål på et senere tidspunkt.

Formanden:

Det er nu anden runde for ordførerne, med som tidligere meddelt 10 minutters tale-tid – det er en ret, men ikke en pligt.

Kjeld Olesen (S):

Jeg bed mærke i de sidste ord og skal søge at gøre det meget, meget kort. Jeg vil godt gøre en supplerende bemærkning til hr. Poul Schlüter, der jo stillede et spørgsmål til statsministeren om dette med den socialdemokratiske liste, om man, når man sætter et kryds, så kan risikere, at det går til enten en tilhænger eller en modstander, at man altså ikke kan være sikker på, hvilken holdning der er tale om.

Dér vil jeg godt understrege det, statsministeren sagde, nemlig at det valg, vi skal til den 7. juni, ikke drejer sig om dansk medlemskab af EF eller ej. Det, som måske har afstedkommet noget af denne debat, det er

det fantastiske bluffnummer, som ikke mindst Folkebevægelsen kører frem med, hvor man søger at foregøgle befolkningen, at her kan man altså stemme om, hvorvidt Danmark skal ud eller Danmark skal forblive i EF. Dette spørgsmål afgøres på ingen måde i EF eller i andre institutioner. Er der noget politisk ønske om det, så er der kun ét sted, og det er det danske folketing.

Fælles for alle 20 kandidater er det program, som er blevet vedtaget. Her vil jeg godt svare hr. Alfred Hansen, at det er et program, hvor vi siger, at der er noget, vi ikke vil – vi ønsker ikke den politiske union, vi ønsker ikke, at sikkerhedspolitik og militærpolitik skal inddrages i EF-samarbejdet – og der er meget, vi gerne vil. Der er en lang række punkter, som tiden ikke er til at gennemgå, men hvor alle 20 kandidater altså er enige om at arbejde på dette grundlag.

Når hr. Poul Schlüter stiller spørgsmålet, om man kan få sikring for, hvor ens kryds går hen, så vil jeg da gerne stille et modspørgsmål til hr. Poul Schlüter: er man sikker på, hvis man stemmer på det konservative folkeparti, at man dermed stemmer på en kandidat fra det konservative folkeparti? Mig bekendt er det således, at det konservative folkeparti har indgået valgforbund med andre partier, og det betyder i sin konsekvens, at én, der stemmer på det konservative folkeparti, kan risikere at vælge en kandidat fra centrum-demokraterne eller en kandidat fra kristeligt folkeparti eller en kandidat fra venstre. Her vil jeg sige, at sikkerheden er stor, hvis man stemmer på socialdemokratiet. Vi står alene, og det synes jeg man skal gøre.

Hr. Jørgen Jensen og hr. Ib Nørlund sagde, at nu angreb jeg DKP igen. Hr. Ib Nørlund brugte udtrykket, at det jo var antikommunisme. Jeg har mange gange stået her og sagt hårde ting til DKP – det er ofte nødvendigt, at man gør det – men jeg bliver da nødt til at sige til både hr. Jørgen Jensen og til hr. Ib Nørlund, at det ikke er mig, der her er tale om. Det, jeg gjorde, var at påpege, hvad man fra forskellige SFeres side havde sagt om DKPs virke inden for Folkebevægelsen. Jeg citerede Aage Frandsen, der fortalte om, hvordan man dominerer, og hvordan man udnytter situationen. Jeg citerede Gottlieb Larsen, der talte om grov forvanskning. Det er ikke den socialdemokratiske ordfører, der her fremfører antikommunisme, det er repræ-